

VĚŽNÍK

KOMPAS TŘEŠŤSKÉ FARNOSTI

ROZHOVOR S OTCEM TOMÁŠEM

Jsem vděčný Pánu Bohu za 14 let působení v Třešti, Ružené a v Kostelci.

PODĚKOVÁNÍ

Tomáš pochybuje často, ale jsou to pochyby, jestli je lidem dost blízko ...

www.tre-fa.cz
redakce@tre-fa.cz

vydavatel

Římskokatolická farnost Třešť

redakce

P. Tomáš Caha
Mgr. Květa Zažímalová (KZ)

Další autoři příspěvků

Mgr. Jan Zach (Jan)
Jana Duchanová (JaD)

autoři fotografií

Jan Čermák - str. 3
archiv Města Třešť - str. 7
Chris Leslie - str. 11
Zuzana Nováková - str. 12
Snižkovi - str. 13-14
Petr Polanský - str. 16
Ondřej Zažímal - str. 19

jazyková korektura

Mgr. Květa Zažímalová

typografická úprava

Mgr. David Zažímal

distribuce

Distribuci zajišťuje redakce
v počtu 190 výtisků.

adresa redakce

B. Němcové 570, Třešť 589 01

kolportéři

redakce; Staňkovi;
Duchanovi; Bambulovi;
Hynkovi a kolportéři
z bratrských farností

Vydáváno výlučně pro vnitřní potřeby farností. Neprodejné. Stanovisko redakce se nemusí ztotožňovat s obsahem zveřejněných příspěvků. Anonymní příspěvky nezveřejňujeme!

STR.	NÁZEV
3 Rozhovor s otcem Tomášem
5 Poděkování
6 Církevní turistika
7 Farář „v pádech“
8 Příběh o velkorysém daru ...
11 Dílo Mary's Meals
12 Výlet s náboženstvím
13 Farní pouť
15 Olympijské hry očima olympijského kaplana
17 Já to doufejme ňák zmáknou
18 Puls
19 Ze života farností
19 Diecézní výlet s ministranty

Uzávěrka příštího čísla bude 9. září 2018!
NÁKLADY NA TOTO ČÍSLO ČINÍ 20,- Kč.

ROZHOVOR S OTCEM TOMÁŠEM

Při příležitosti odchodu P. Tomáše z farnosti se přímo nabízí trochu jeho bilancování, hodnocení, ohlžení. Jak se mu v Třešti žilo, z čeho má radost a z čeho naopak ne? I to se dozvíte v následujícím rozhovoru.

Je před vysvěděním. Jak bys hodnotil třeštskou farnost? Kde jsou její silné a slabé stránky?

Musím se přiznat, že je velmi těžké hodnotit farnost, protože každá je originální. To, co funguje jinde, se neujme v Třešti a naopak. Vše je o lidech a jejich zájmu a jak jsou ochotni spolupracovat s knězem. Kněz se může snažit, když není odezva, tak se nic nepohne. Silnou stránkou farnosti je dostatek ministrantů, varhaníků, kostelníků a dalších pomocníků, na které se kněz může spolehnout a jsou ochotni pomoci, někteří automaticky, jiní čekají, až je oslovím. Velký potenciál vidím v malých dětech. Ale zase je potřeba, aby jim rodiče byli příkladem, bez toho to nepůjde. Slabou stránkou je, že se tu zbytečně mluví o věcech, o kterých by se ani mluvit nemuselo. Hodně mi vadí, když se druzí baví o lidech za jejich zády, anebo jsou tu uzavřené skupiny, které nepustí nikoho mezi sebe.

Pamatuješ si na svůj první dojem z Třeště (farnosti)? Jak se za ta léta změnil?

Když jsem přijel poprvé na faru 15. 8. 2004 jako kaplan z Blanska, byl jsem ze všeho vyjevený. Změna z kaplana na faráře není žádná legrace. Najednou máte na starosti úplně všechno, duchovní věci i materiální. Pamatuji si, že jsem neměl, kam bych si složil své věci, protože farní sál byl rozkopaný a dělalo se větrání a odvodnění fary a další dvě místnosti za sálem se opravovaly. Topení bylo odpojeno do 15. 12. 2004. Přežil jsem díky krbu v tzv. tunelu, kde jsem spal na zemi, přijímal návštěvy, úřadoval. Dokonce byla rozjetá i oprava kostela sv. Martina. Ale byl jsem rád, že ji měl na starosti Vláda Hynk, který mě pomalu zasvěcoval

do všech záležitostí. Začátky byly těžké. Jsem rád, že se vše podařilo dát do pořádku a dokončila se i oprava kostela sv. Martina.

Z čeho máš radost, že se povedlo?

Snažil jsem se navazovat na své předchůdce v tom, co započali. Jsem rád, že byla dobrá spolupráce s Městem Třešť a se starosty okolních obcí. Zvali mě na různé akce a měl jsem možnost i vystoupit před veřejností. I na základních školách mně vyšli vstříc a měli zájem, abych vstupoval s katechetkami do škol do výuky s tematickými programy, které se týkaly Velikonoc, Vánoc, Dušiček, Bible, a vážili si toho, co děláme. Také se podařila spolupráce s mateřskou školkou, kterou jsme pravidelně zvali do kostela na připravený interaktivní program. Potěšilo mě, že nás tyto instituce vnímali jako někoho, kdo má co nabídnout. Podařilo se nám zapojit do Noci kostelů a byl jsem rád, že se začaly konat mše sv. v Domě s pečovatelskou službou. Těší mě, že se obnovil průvod městem na Boží Tělo. Velkým povzbuzením byly farní dny, kdy jsem

se mohl s vámi setkat a popovídat si. Jsem rád, že se začaly konat vikendy pro děvčata i pro ministranty, kteří nás úspěšně reprezentují na Svatomartinském turnaji ve floorbale. V roce 2017 se nám konečně podařilo instalovat adventní věnec před kostelem sv. Kateřiny. Rád jsem pořádal farní poutě. Z oprav se povedlo opravit kostel v Kostelci a vytvořit nový liturgický prostor s novým obětním kamenným stolem a ambonem, udělat novou fasádu na kostele v Růženě a na kapli v Třešticích opravit střechu. V části fary se vyměnili okna, udělala se nová podlaha téměř v celé faře a vyměnili se krytina na střeše.

Co Tě naopak mrzí, že se nepodařilo?

Zdá se mi, že se mi nepodařilo dostatečně zaujmout mládež. Najít a vychovat nějakého tahouna z řad mládeže, který by je doprovázel. Velkou mou bolestí bylo to, že mladí šli k biřmování a po určité době přestali chodit do kostela, a když jsem je zval na nějakou akci, nepřišli. To mě hodně bolelo a přemýšlel jsem, proč to tak je. Odpověď jsem nenašel. Poslední dobou mám obavy z farních táborů, aby byly vedeny v křesťanském duchu.

Je v něčem farářování v Třešti obtížné?

Třešť je na Vysočině a ne nadarmo se jí říká moravská Sibiř. V kostelích je tu opravdu zima, zvláště u Martina a v Kostelci. Jsou věci, které tu trvají více let, než to lidé pochopí a přijmou. Vidím, že je to podobně i ve vztazích, déle trvá, než se lidé otevrou a vybuduje se důvěra. Ale pak vznikají opravdová a hluboká přátelství.

Co tu patří k Tvým největším zážitkům?

Velkou radostí pro mě bylo, že jsem byl ve farnosti, ze které vzešel novokněz a že jsem se mohl podílet na přípravě primice Jendy Krbce. A jeho primice je nezapomenutelná kvůli dešti. Byl jsem rád, že za mě mohlo proběhnout celostátní setkání animátorů a katechetů. A v neposlední řadě, že jsem mohl působit v městě betlému, kam přijížděli lidé, a být blízko této krásné betlémské tradici.

Chceš něco říct k těm svým třeštským rokům?

Bohu díky za 14 let působení. Bylo to pro mě první samostatné farářské místo. Získal jsem zde mnoho zkušeností, mnoho přátel, na které nezapomenu. Prožíval jsem chvíle radostné i bolestné,

tak jak to v životě bývá. Velkou životní zkouškou pro mě a pro farnost jistě byla má nemoc. Byl jsem překvapen, jak jste se, farníci, s tím vypořádali a hlavně jsem byl osloven tím, že jste se mnou nesli můj kříž a modlili se za mé uzdravení.

Jak probíhá předávání farnosti? Co všechno to obnáší?

Existuje předávací protokol, který vyplňuje děkan v přítomnosti dosavadního faráře a nového nastupujícího faráře. Ke dni předání je sestavena účetní uzávěrka a nový kněz je seznámen s majetkem farnosti, je provedena inventarizace. Přebírající je seznámen s pastoračními aktivitami farnosti, jsou mu předány důležité knihy - matriky, spisy, razítka a na konec klíče.

Co už víš o svých nových farnostech?

Tak si informace vygooglete jako já. :-)
Budu farářem v Kobyli na Moravě a na starosti budu mít ještě dvě farnosti, Vrbice a Bořetice. Jsou to vinařské obce s různými zvyky a tradicemi. Fara je nově opravená s pastoračním sálem. Budu mít k dispozici trvalého jáhna a náboženství mi bude pomáhat učit paní katechetka.

A nějaké slovo závěrem?

Jsem vděčný Pánu Bohu za 14 let působení v Třešti, Růženě a v Kostelci. Získal jsem zde mnoho zkušeností a potkal jsem zde dobré lidi, na které budu rád vzpomínat. Snažil jsem se vše dělat, jak jsem nejlépe uměl.

Děkuji za všechno, co jste pro mě udělali a pokud jsem někomu ublížil, tak se omlouvám a prosím o odpuštění. Pokud byste měli cestu na jižní Moravu, rád vás uvítám v Kobyli. Na viděnou ve sklípku :-)

Děkování a loučení asi ještě bude mnoho. Na tomto místě bych P. Tomášovi chtěla poděkovat za jeho starost o Věžník, za jeho texty, za vyhledávání různých článků z internetu, kterými chtěl obohatit a povzbudit i naši farnost. Víím, že tomu všemu věnoval nemálo času a úsilí.

A v některém dalším čísle se opět těším na jeho článek. :-) Těším se na zprávy z nové farnosti, jak se tam žije a jak to tam žije.

Ludmila Koukalová

PODĚKOVÁNÍ

Víte co je klenák?

V presbytáři kostela sv. Martina se podívejte nahoru do gotické lomené klenby. Jsou tam místa, kde se schází žebra klenby. Dvě, čtyři i šest. Žebra klenby se vypínají proti sobě jako soupeřící koně. Klenba, aby nespadla, musí být zakončena kamenem klenákem. To je takový ten šedý kámen, trochu jiný než ostatní, někde může být hodně zdobený erby a tak, ale o tu parádu nejde. Paráda je nanic, pokud by klenák neplnil funkci. Klenák je chudák rozepřen mezi ty protichůdné klenby, mezi žebra, a věží v nich jejich tlakem. Ale pokud nepovolí, klenba drží.

Před 12 lety 31. srpna jsme se přistěhovali do Třešti nedaleké Panenské Rozsíčky. Jediný kostel, který jsme v blízkosti znali, byla sv. Kateřina a sv. Martin v Třešti. Tehdy jsme nevěděli, že církevně správně patříme do farnosti Urbanov a děti začaly chodit do školy v Třešti, proto jsme se logicky rozhlíželi po farním společenství tam. A tehdy nás kdosi pozval na farní den svatomartinské farnosti. Za krásného počasí babího léta jsme vešli na zahradu u fary a přítomní milí lidé nám nabídli místa na lavičkách. Všichni se tvářili přátelsky a vítal nás i mladý pan farář. Připadali jsme si jako v nebi. Takhle to tam asi trochu bude, ne? Pít víno a kafe pod vlídným sluncem, na zelené trávě a pod korunami stromů, v přítomnosti známých i neznámých, ale usměvavých lidí. ...a všechno nenásilné a nenucené. Říká se tomu kulturní šok. To je, když se zažije něco hodně jiného, než na co jsme zvyklí. Tehdy to byl pozitivní kulturní šok. A farář Tomáš do té atmosféry zapadal. Během následujícího roku nás seznámil s lidmi, se kterými jsme navázali přátelství a začali se scházet na modlitbu, popovídání si...faráři Tomášovi záleželo na tom, aby lidi kolem něj žili v pozitivních vztazích. Poznali jsme ho jako člověka s dobrým srdcem, který ve svých promluvách v kostele neříkal fráze, ale nadějeplné věty, kterým sám věřil a které říkal pro druhé stejně jako pro sebe. On potřeboval potěšit i sebe. Dodat sobě i nám odvahy v místech, kde Pán Ježíš sedí v lavici mezi Jeho posluchači a svým Duchem působí, že srdce jako

struny rezonují s Evangeliiem, pokud je mezi lidmi touha a ochota po pochopení slova, upřímná touha pochopit se navzájem a mít se rádi.

Časem jsme samozřejmě taky zjistili, že svatomartinská farnost není jehovistické nebe, že v ní jsme všichni normální lidé. Trochu dobří, trochu méně, trochu hádaví, trochu podezíraví a pyšní, trochu sobečtí, a taky ochotní pomoci, lidé, co se umí smát a jíst a pít a tančovat a zpívat a někdy se na sebe mračit. A farář Tomáš mi připomíná klenák.

Vím, že často nesl těžce a smutně, jak se proti sobě vypínala žebra různých třeštských kleneb, každá klenba přesvědčená, že jen ten její směr je ten správný. Ale líbilo se mi, že nikdy nepodlehla načisto pesimismu. Klenák, kterému tuze záleží na tom, aby klenba držela a nespadla, aby se pod ní mohli v bezpečí skrýt ti, kdo hledají Pána Boha, naději a smysl života.

Klenák nemusí být silný, pevný, diamantový. Nesmí to být bláto, ale jinak úplně stačí, když je ze stejného kamenného těsta jako ostat-

ní kameny. Úplně stejný. Ale nesmí se odtahovat od ostatních kamenů, které na něj tlačí. Ve chvíli, kdy by se jim vzdálil, všem, nebo jen kterémukoliv z nich se příliš vzdálil, všechno by se zřítilo. Ve fyzikálním světě je to zřejmé, v duchovním světě

méně zřejmé, ale důsledky jsou katastrofální tam i onde. A Tomáš chtěl být blízko.

Síla křesťana spočívá v Pánu Ježíši. Když ho potřebujeme. Takhle jsme byli stvořeni. A potřebujeme Ho, když víme, že si sami nevystačíme. A tohle bolestné vědomí v nás roste nejvíce, když padáme na...dno. Pamatuji si, když mi jednu zimní noc volal Tomáš a bylo znát, že má strach. Normální lidský strach, protože se dozvěděl, že má rakovinu. Kněz, farář Tomáš nás běžně prosí o modlitbu. Opře se o nás a o Pána Ježíše. A protože si prošel své strachy, umí pochopit a být člověkem dobrého srdce. Protože si sám zažil své. Tomáš si nemyslí, že je superman. Pochybování o sobě je součástí jeho nátury. Pochybovat o sobě, mám za to, patří k oné slabosti, která nás přibližuje k Pánu Ježíši a je pak zdrojem síly. Tomáš pochybuje často, ale jsou to pochyby, jestli je lidem dost blízko, jestli „to dělá dobře“. Když jsem si vypůjčil příkladu klenáku, je to jeho pochybování po tom, jestli doléhá opravdu těsně a jestli klenba drží. Ale drží, Tome, drží a díky Bohu za to, díky za Tvou čtrnáctiletou službu, dělal jsi ji dobře. Pod klenbou svatomartinské farnosti je dobře a to i díky Tobě.

- Jan -

C Í R K E V N Í T U R I S T I K A

CÍLE

Představení křesťanství

Církevní turistika nabízí možnost nezávazného přiblížení se a setkání s křesťanstvím, prezentuje nejširší veřejnosti poutní místa, křesťanské církevní památky a další zajímavosti, které mají křesťanskou víru jako společného jmenovatele. Zároveň představuje nové možnosti využití církevních objektů a propojuje křesťanské církevní památky s ostatními doprovodnými aktivitami, které přispívají k obnově duchovních, duševních i fyzických sil.

Společenský a kulturní dosah

Církevní turistika chce vzbudit zájem o společenskou a kulturní hodnotu kostelů, prezen-

tuje poutní místa, církevní objekty a křesťanské zajímavosti jako důležitou součást společenského života obyvatel a poukazuje také na jejich kulturní hodnotu, na kořeny a tradice, ze kterých náš národ vychází a které jsou stále živé.

Církevní turistika je propojena jednotným vizuálním stylem a prezentací na www.cirkevnuturistika.cz. Úkol zajistit koordinaci přijalo Biskupství brněnské. V součinnosti se zapojenými křesťanskými společenstvími zajišťuje společnou propagaci a vzájemnou návaznost jednotlivých prezentací a nabídek.

Navštivte tento web a určitě budete překvapeni, kolik zajímavých nabídek vám poskytnete!

www.cirkevnuturistika.cz

FARÁŘ „V PÁDECH“

1. KDO, CO???

TOMÁŠ (NESMĚLÝ)...

Narodil se svým rodičům 8. 5. 1975 v Jihomoravském kraji, v jedné brněnské porodnici (doufám, že ne doma ☺). A rostl a rostl a dospíval v muže... Po dlouhých studiích byl 29. 6. 2002 (zase v tom Brně) vysvěcen Mons. ThLic. Vojtěchem Cikrlem na KNĚZE. A tím začala ta jeho „farářská robota“.

Vzpomínám si na jeden letní prázdninový den roku 2004, kdy jsme se šli na faře u táboráku ke společnému hodnocení letního tábora a objevila se tam i nově příchozí tvář... – Tomáš, v takové své „retro teplákovce“ (tu vidím dodnes ☺), který se tenkrát velmi nesměle a opatrně zapojoval do naší diskuze...

2. (BEZ) KOHO, ČEHO???

BEZ TOMÁŠE (SNAŽIVÉHO)...

Farnost dostala nového kněze... UŽ ZASE!!! V Třešti bývalo zvykem, že se tu každý ohřál sotva pětiletku a „šup šup, převelíme jinam“, zaznívalo z BB ☺. Tomáš se snažil... Bez Tomáše by nebyly mše, pohřby, svatby, křtiny, adorace, vigilie, agape, farní poutě, průvody na Boží Tělo, dílny pro seniory, Živé betlémy, biřmování, první svatá přijímání, zpovědi, svátosti pomazání nemocných, farní dny, biblické hodiny, víkendy pro děti, farní kavárny atd. ... a v neposlední řadě ani labyrintácké besídky, kterých se i rád účastnil a po jeho odebrání se na lůžko trpělivě snašel naše bujaré veselí, které se odehrávalo pod okny jeho pokojíku do pozdních nočních hodin... A nikdy nám ani slovem nevynadal...

3. KOMU, ČEMU???

TOMÁŠOVI (TRPÍCÍMU)...

Prošel si i těžkým životním obdobím... Setkal se tvář s vážnou nemocí a Tomášovi onehdá do zpěvu moc nebylo... Vybavuje se mi opět jedna vzpomínka, kdy jsme ho s Mařenkou přišly na faru aspoň trochu povzbudit... Seděli jsme tenkrát v tunelu na gaučiku a on nám sdělo-

val potvrzenou diagnózu... Docházela nám slova, Tomášovi „šlo o život“...

4. (VIDÍM) KOHO, CO???

TOMÁŠE (RADOSTNĚHO)...

Aleluja, Hodgkin je poražen!!! Přišlo vyslyšení prosb, zázrak uzdravení... Dívám se na Tomáše zářícího štěstím, když mi jednou před dolním kostelem oznamuje: „Je to dobrý, všechna vyšetření mám v pořádku!!!“

5. OSLOVUJEME, VOLÁME

TOMÁŠI! (NA ROZTRHÁNÍ)...

Tomáši, požehnej nám nověj auták! Tomáši, přijdeš teda v neděli na oběd? Tomáši, kde je klíč od kaffehausu? Tomáši, zkrat prosím to kázání! Tomáši, máme si vzít křížovou cestu? Tomáši, ten let balónem fakt neklapne! Tomáši, můžeme mít besídku? Tomáši, v kolik že je mše? Tomáši,

zve me tě do Třešňovky! Tomáši, dej mi peníze za to víno! Tomáši, je otevřená fara? Tomáši, musím jít na tu přípravu??? Tomáši, otevři v konírně okna! Tomáši, už toho máš dost, vid' ??? ☺

6. (O) KOM, (O) ČEM???

(O) TOMÁŠOVI (MILUJÍCÍM LIDI)

Ve farnosti je živo a listy našich diářů otáčíme snad čím dál rychleji. Proslýchá se, že Tomášovi asi přišel dopis z „vedení“... Tak už je to tady... Zřejmě nám po dlouhých čtrnácti letech vymění faráře... Co o Tomášovi vlastně napsat???

Myšlím si, že to je křehký a hodný člověk... Přemýšlím, zda jsem ho vůbec kdy viděla fakt našťavaného... Já teda asi ne...

Viděla jsem ho však s pohárkem dobrého pití, viděla jsem ho sníst neskutečné množství jídla a nepřibrat ani deko (což jsem mu vždycky jen tiše záviděla), viděla jsem ho zpívat u táborá-

ku, viděla jsem ho tančit v Třešňovém sadu, viděla jsem ho smát se na celé kolo, viděla jsem jeho snahu tmelit mládež, viděla jsem i jeho smutek, když se to nedařilo, viděla jsem jeho snahu o duchovní povznesení farnosti, viděla jsem Tomáše, který nechtěl být sám...

7. (S) KÝM, (S) ČÍM???

S TOMÁŠEM (LOUČÍCÍM SE)

První srpen ukáže... Střídání stráží... Nezbyvá nám, než se s Tomášem patřičně rozloučit, a to pěkně ve velkém stylu! Těším se na závěrečnou farní zahradní párty v pártystanu, těším se na to, že si s Tomášem dáme všichni pořádně „do nosu“!!!

- JaD -

PŘÍBĚH O VELKORYSÉM DARU A ÚZKOPRSÉM OBDAROVANÉM

Jeden Mocipán, který na lidi nedal a Boha se nebál, projížděl se svým průvodem zemí. Na zaprášené cestě potkal muže s taškou a podezíravými očima.

„Ty, pojď sem! Jak se jmenuješ, co děláš, kdo jsi a kam jdeš?“

„Jsem poddaný našeho pána, jmenuji se Josef, jsem švec a jdu do města na trh prodat boty, co ušil.“

Mocipán poručil svému služebníkovvi, aby nabídl ševci vodu a zatímco onen s viditelnou pokorou přijal sklenici a pil, pán si ho prohlížel. Nevypadal ani moc chytrý, ani bystrý, ani mladý, ani upřímný, ani statečný, ani šikovný, ani důvěryhodný... A vzpomněl si, co jej dnes ráno po probuzení z nějakého zvláštního snu napadlo. Že totiž provede velkorysý skutek:

„Poslouchej, ševče, Josefe. Poslouchejte všichni, jaké je moje slovo a pamatujte si toto:

Mocipán sejmul z krku těžký zlatý řetěz, se kterým

si doposavad pohrával, pověsil ho na špinavý krk poddaného a pravil:

„Tento řetěz patří jen a pouze tomuto ševci. On má na něj právo.“

Dále pravil:

„Dostaneš mého koně a nikdy už nebudeš chodit do města pěšky.“

Pokynul rukou a služebník odvázal od kočáru nádherného grošáka s bohatým sedlem a postrojem. Když služebník vtiskl otěže krásného koně ševci do rukou, mocipán pokračoval:

„A konečně, poddaný můj, ševče Josefe, změním Ti jméno. Budeš se jmenovat..., copak máme dnes za den, kolikátého máme?“

Obrátil se pokynem ruky na své průvodce. Jeden z nich sáhl do kapsy pro notýšek, zalistoval v něm a odpověděl:

„Můj pane, dnes je pátek třináctého.“

Mocipán nehnul brvou, rukou pohladil důstojný plnovous a dokončil větu:

„Josef Třináctého Pátek. To bude Tvé jméno až do smrti, aby sis pamatoval na můj výrok a nikdy na něj nezapomněl.“

Josef stál a zapomněl se klanět až do prachu, ostatně kůň sebou trhal a ani by mu to nedovolil. Mocipán lehce pokynul hlavou a pak mocněji rukou a celý vznešený průvod se dal do pohybu po cestách země.

Uplynul rok a Mocipán se se svým průvodem ocitl v přibližně stejných místech co vloni. Vládce se kochal krajinou a vychutnával v kočáru červené víno v broušené číši. Sledoval let vlaštovky, a jak se přiblížily k zemi, všiml si zvláštní skupiny:

Vyhublá otrhaná ženská táhla v prachu cesty vozík. Opírala se do hadrových popruhů a zezadu tlačily vozík ještě tři polonahé děti. Na voze seděl muž s podezřívavými očima ve špinavé tváři.

Mocipán přestal pozorovat vlaštovky a zadíval se na muže na vozíku.

„Ty, neznáme my se náhodou?“ zavolal na chlapa.

„Ó, můj pane,“ odpověděl muž.

„Jakpak se jmenuješ, co jsi zač a odkud

bych Tě mohl znát?“

„Jsem Josef. Švec. Tedy Josef Třináctého Pátek. A tys´mi, Pane, změnil život.“

„Ano, no jistě! Je to On! Věděl jsem, že ho znám! Znáš Tě, člověče!“ volal Mocipán a plácal dlaní na čalouněnou hranu kočáru a se šťastným úsměvem se rozhlížel na svůj průvod, který obdivně komentoval Pánovu paměť.

„Rád Tě po roce vidím, pojd' blíž a řekni mi, jak se Ti žije?“

Švec mlaskl a žena se opřela do popruhů a přivedla vozík do středu cesty tak, aby Mocipán mohl tvář v tvář mluvit s Josefem. Josef se na korbě klaněl, viditelně nespůj a pokořený, nejistý, podezřívavě hleděl zespoda na Mocipána, ale z korby nesestoupil.

„Vidím, že nemůžeš chodit, jsi nemocný?“
Nemohu chodit, ale díkybohu nemocný nejsem. Ale jedu do města a chodit nemohu.

„Aha“, řekl Mocipán, „copak Tě potkalo?“

„Potkala, navštívila mě velická milost, kterou s pomocí Boží nesu.“

„Ale?“ zajímal se Mocipán.

„Před rokem jsi mě navštívil a život se

mi obrátil naruby. Daroval jsi mi řetěz, který musím uchovávat v bezpečí, aby nepadl nikomu cizímu do rukou, daroval jsi mi nádherného koně, který díky Bohu prospívá a daří se mu dobře. Z uspořené peněz jsem mu postavil krásný stánek – svatostánek – a moji dva nejstarší synové se starají o jeho pohodlí. Moje rodina se s ním dělí o všechno jídlo, které máme a z části peněz na obživu mu kupujeme zrní a oves, aby mu bylo dobře. Srst mu září, oči se lesknou a hřívá je jako hedvábí. Pokud bys jej, pane, viděl, viděl bys, jak je krásný. Každý, kdo se s ním setká, padá před ním na kolena a těší se z Tvé vznešenosti.

Uchovávám v paměti Tvé slovo a žiji podle něj. Nechodím do města a musím-li jít, jako dnes, pamětliv Tvých svatých slov, nechám se tvou služebnicí, svou manželkou, do města odvézt na tomto vozíku, který jsem si koupil za poslední uspořené peníze. A dále,“ pravil s povzděchem, „pamětliv Tvých slov, změnil jsem navěky své jméno a napsal jsem jej nad dveře svého domu a píšu je i na výrobky, které s pomocí Boží a z Tvé milosti vyrábím a prodávám lidem. Pravda je, že od doby, kdy jsem začal plnit Tvůj příkaz a nabízím své výrobky označené svým novým překrásným od Tebe daným jménem, je lidé kupují méně a méně. Nevím, čím to je. Snad jen pro zatmělou a hříšnou pověřivost, snad to není zlá vůle, ale pravda je, že odbyt za poslední rok klesl o více než polovinu. Ale Tvá přízeň, se kterou jsi mě navštívil, mě nesmírně těší a raduji se z ní za bezesných nocí, kdy mě nebo mé děti budí hlad. Protože všechny tyto těžkosti jsou ve srovnání s tím, že jsi mě zahlédl a obdaroval, malé nicotnosti, které nemají trvalou váhu.“

Mocipán, který se před setkáním choval velice vznešeně, pak blahosklonně, byl teď zjevně

zaskočen. Pokoušel se pochopit situaci jako vtip a na tváři měl ještě pořád náznak úsměvu.

Švec pokračoval: „Pohled, ten převzácný řetěz, který spočíval na Tvých drahých prsou a který smácel Tvůj nejdražší pot, na ten jsem nechal vyrobit ze vzácného dřeva a kůže obal, kde jej nosím, podle Tvých slov stále při sobě, neboť jsi pravil, že „patří jen a pouze tomuto ševci. On má na něj právo.“ A tak plním Tvůj příkaz a raduji se z toho. Neuchyluji se ani napravo ani nalevo.“ Švec se na vozíku uklonil a v podezíravých očích byl vidět záblesk pýchy na to, jak je dobrý a věrný.

Úsměv z tváře Mocipána zmizel a on začal brunátnět. Jeho tvář tmavla, pěsti se mu sevřely a do ticha bylo slyšet skřípání jeho zubů.

Když bičem hnal ševce Josefa Třináctého Pátka z kárky dolů a osobně jej honil po silnici k městečku, bylo slyšet, jak křičí:

„Co jsi to za pitomce? Já Ti dám, podle mých slov, ty ničemo! Ještě si mě budeš brát do huby?! Kdybys byl skutečně takový hlupák, nebil bych tě, ale ty nejsi, ty převracíš věci naruby, nic nechceš pochopit. Jsi nejen neužitečný, ale škodíš a zasloužíš vypráskat z mého království.“

Když se vrátil udýchaný ke kočáru, žena ani děti tam nestály, utekly pryč, ale krabici se vzácným řetězem vzaly s sebou a na cestě nechaly jen ševcovu káru. Mocipán si toho všiml a usmál se:

„Vida, ženská a děti... Teď snad konečně udělají, co se patří. Snad ano. Hlad je přiměje dělat, co je správné a ne ty ševcovské šaškárny.“

Pak pokynul na svůj průvod: „Jedeme dál.“

- Jan -

PRIMIČNÍ MŠE SVATÉ

Po kněžském svěcení 23. června 2018 v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně na Petrově budou slavit letošní novokněží primiční mše svaté.

Jaroslav Jurka - Primice 4. července 2018 v 15.00 hodin v bazilice sv. Prokopa v Třebíči.

Tomáš Marada - Primice 24. června 2018 v 15.00 hodin v kostele sv. Vavřince v Hodoníně.

Vojtěch Zahrádka - Primice 24. června 2018 v 15.00 hodin v kostele sv. Martina v Třebíči.

Metoděj Ján Lajčák, O.Praem. - Farní primice 8. července 2018 v 10.30 hodin v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Hanušovciach nad Topľou (SR). Řeholní primice 15. července 2018 v 8.00 hodin v opatském kostele sv. Petra a Pavla v Nové Říši.

DÍLO MARY'S MEALS UŽ I V ČESKÉ REPUBLICĚ

Ráda bych vám představila charitativní organizaci Mary's Meals, ve které pracuji od dubna tohoto roku. Organizaci založil v roce 2002 Magnus MacFarlane-Barrow, mladý muž ze Skotska.

Když navštívil hladomorem sužovanou Malawi v jihovýchodní Africe, poznal tam matku umírající na AIDS, obklopenou svými šesti dětmi. Když se nejstaršího syna Edwarda zeptal, jaké jsou jeho životní ambice, Edward odpověděl jednoduše: „Chtěl bych mít co jíst, a taky bych jednou rád chodil do školy.“ Tato jeho slova se stala základním pilířem Mary's Meals.

Vizí Mary's Meals je, že každé dítě dostane jedno jídlo denně v místě svého vzdělání a že lidé, kteří mají více, než potřebují, se budou dělit s těmi, kterým se nedostává ani těch nejzákladnějších potřeb. Od samého počátku je strate-

gií Mary's Meals podávání jídel ve školách s cílem, aby děti dostaly společně s jídlem i vzdělání.

Vřele doporučuji přečíst knížku „Bouda, která krmí milion dětí“, kterou napsal sám zakladatel Magnus a vypráví o tom, jak celé dílo vzniklo.

Mary's Meals dnes živí více než 1.260.000 dětí ve školách v 17 nejchudších zemích světa. V České republice vznikla oficiální „pobočka“ Mary's Meals teprve nedávného, v březnu tohoto roku.

Náklady na jídlo pro jedno dítě na celý školní rok představují pouhých 400 Kč. A to především díky dobrovolníkům jak na straně dárcovských zemí, tak i na straně obdarovaných.

Podporovat toto dílo může opravdu každý, buď materiálně, nebo i dobrovolnickou prací při šíření tohoto krásného díla.

Pokud by se do tohoto díla zapojila například celá farnost, nabízí se zde mimořádná možnost financování jídla pro děti celé školy, kterou si může vybrat.

Ráda bych ještě informovala, že 13. července v 19:30 hodin vystoupí v rámci Katolické charismatické konference na brněnském výstavišti zakladatel Mary's Meals Magnus MacFarlane-Barrow se svojí přednáškou popisující toto úžasné dílo. Všichni jste srdečně zváni.

Pokud máte zájem přispět, sbírkový účet u Komerční banky: **4410277/0100**

V případě zájmu se ozvěte prosím na email: **info@marysmeals.cz**

Neustále se modlíme za ty, kdo trpí hladem. Za mě mohou říci, že Mary's Meals je odpověď na naše modlitby.

Maruška Štrejbarová

*„Když nemůžeš nasytit sto lidí,
nasyť jen jednoho.“*

Matka Tereza

VÝLET S NÁBOŽENSTVÍM

V pátek 25. května brzy ráno jsme se šli na autobusáku. Všichni se dostavili včas, jen na autobus se muselo chvíli čekat. Ale netrvalo to moc dlouho. A už jsme vyjeli do Osové Bítýšky.

Společně s námi jel náš pan farář, katechetka Zuzka a paní učitelka Sklenářová. Cestu jsme si krátily různými hrami nebo písničkami.

Po příjezdu do Osové Bítýšky nás přivítal zdejší pan farář. Ten nám ukázal klubovnu, sál, kapli, velkou zahradu, čajovnu, pokoje na spaní

a auto, které pan farář pojmenoval Lízátko. Když jsme procházeli faru, říkal nám pan farář různé informace, třeba kolik se vejde na faru lidí, kolik má spolupracovníků atd. Kdo nedával pozor, tak oslabil svůj tým, protože na tyto informace se pan farář ptal při hře. Pak jsme šli na svačinu, po které následovala hra Skládání slov. Rozdělili jsme se na několik družstev, ale nejdříve jsme si museli najít v různých místnostech jednotlivá písmena. Z nich jsme měli skládat slova. Za každé složené slovo jsme dostávali body. Kdo zná Sudoku, tak už ví, jak se bodovalo.

Po skončení dopoledního programu následovala mše sv. v kapli. Během mše jsme si zazpívali novou písničku, kterou jsme se naučili: *Budu jako strom*. Potom byl pro nás nachystán oběd. Oběd nám uvařila Sára Kolbová z Třeště, která je v Osové Bítýšce jako dobrovolník už druhým rokem.

Po obědě jsme měli krátkou pauzu, kdy jsme si sami mohli zahrát na hřišti nebo na zahradě nějaké hry.

A byl čas k návratu. Cesta rychle utekla a po druhé hodině jsme dorazili domů.

Marek Novák

FARNÍ POUŤ ZA PANNOU MARIÍ ČENSTOCHOVSKOU

Nabídka „cestovní kanceláře PJZ (pater Jaroslaw Zigmund)“ z fary Horní Cerekev byla příliš lákavá, než aby se dala pominout. Dluhy v poznání Polska máme značné, a tak proč nevyrazit? Podobně se rozhodli i další farníci Třeště, Růžené, Batelova a Horní Cerekve.

Ve středu ráno 30. 5. 2018 jsme opustili Třešť. Na poslední chvíli se ze zdravotních důvodů omluvil otec Roman z Batelova. Otec Tomáš a otec Jaroslaw byli naproti tomu ve skvělé kondici. Za standardního průběhu farního zájezdu (debata, růženec, mariánské písně, řízečky, klimbání, instrukce...) jsme po dvanácté překročili hranice polského Slezska, napojili žízňivý autobus a zakoupili tvrdší měnu (1 polský zlotý kolem 6,- Kč). V letech 1335-1742 bylo Slezsko součástí Koruny české. Ve válkách o rakouské dědictví ho ale Marie Terezie v boji s Pruskem ztratila. Další velké přesuny hranic a obyvatelstva nastaly po 2. světové válce, kdy toto území bylo přičleněno k Polsku. Náš cíl - Wodzisław Śląski, český Vladislav - je město v jižním Polsku ve Slezském vojvodství, 20 km severovýchodně od Ostravy, má zhruba 50 tisíc obyvatel. Čekaly nás dva dny ve farnosti kostela Seslání Ducha Svatého. Na parkovišti před moderním kostelem nás uvítal energický pan kaplan a následně nás přidělil hostitelům, kteří se již houfovali na parkovišti a vyhlíželi své svěřence. Ubytování bylo velmi pěkné, většinou šlo o nové, prostorné domy se zahradou. Moc času na vzájemné okukování ale nebylo. Přichystaný skvělý oběd v nás rychle zmizel a místo siesty jsme odjeli autobusem do nedalekého sanktuária (svatyně) Panny Marie Fatimské v Turze Śląské. Centrem areálu je imponantní kostel z roku 1948, místo je známé jako centrum mariánské úcty a cíl poutí. Od roku 1959 se zde nachází soška Panny Marie Fatimské. Zde jsme měli mši svatou a zapěli jsme české mariánské písně. V kostele se nelze moc rozhlížet, neboť mše a adorace následují stále jedna za druhou. Místo je to příjemné, trochu mi at-

mosférou připomínalo klášter v Kostelním Vydrří. Úředníci památkového úřadu jsou v Polsku asi benevolentnější – na venkovní čelní stěně kostela byl vyvěšen velký barvotiskový plakát s pro nás trochu záhadným nápisem: W końcu moje nepokalane serce zatryumfuje. No, postupně jsme si zvykli, že polštinu není možno překládat do češtiny jen tak „podle ucha“. Nepokalane = neposkvrněné.

Cesta zpět do Wodzislawy autobusem a díky Bohu za klimatizaci. Trochu jsme okoukli kostel naší farnosti – prostorný, světlý, na přední stěně symboly 7 darů Ducha Svatého. Tak tady se zítra setkáme na mši svaté a odtud vyjde i průvod Božího Těla. Bohatá večere nás neminula a po ní jsme podnikli malou procházku. My jsme v doprovodu paní Danky a dcerky Natalie došli k nedalekému bývalému zámku, který byl přestavěn na plicní nemocnici s cca 150 lůžky. Paní Danka tam pracuje jako sestra. Zámek je obklopen děsivým, neudržovaným, prales připomínajícím parkem. Možná tu točili Harryho Pottera – les lorda Voldemorta. V tomto případě ale zřejmě dědictví socialismu. Kousek dál v parku je přírodní jezero, které slouží k rekreaci a vodním sportům. Říkájí mu Balaton.

Ve čtvrtek 31. 5. jsme po snídani došli pěšky ke kostelu. Po cestě jsme míjeli dva ven-

kovní oltáře se spoustou květin a deskami s citací z Písma. Na sošky si zde moc nepotrpí. V kostele měla naše skupina rezervovaná místa. Kostel byl plný, vzadu sedělo na židlích ještě spousta věřících. Zazněly uvítací proslovy tlumočené otcem Jaroslavem. Češtinu zvládá výtečně, i když mu zůstává roztomilý polský akcent. Zajímavé je, že podle vyjádření polských přátel má otec Jaroslav ale již český akcent, pokud mluví polsky! No, takhle si představuji Evropana. Během mše se střídala čeština a polština a mohli jsme si i česky zazpívat. Bohoslužba vyzněla velmi krásně a radostně, tempo bylo svižné. Po skončení mše se seřadil průvod s monstrancí a muži v hornických krojích přinesli nebesa. V čele průvodu šli muži, za nimi děti, ministranti, kněz s monstrancí společně s ostatními kněžími, teprve za nimi ženy. Hudebníci nebyli, nahradily je 4 ženy zpívající na mikrofon. Zvuk se dosti nelibě nesl ze dvou velkých ampliounů, které měl upevněné na krosně jeden statný ministrant. Celý průvod mohl být 200m dlouhý. Obdivovali jsme důstojnost, s jakou věřící šli, přidávali se zpěvem k předzpěvákům, všichni byli svátečně oblečení a statečně si vykračovali, přestože bylo 30° C ve stínu. Zastavili jsme se u všech 4 oltářů,

i naši kněží se v adoraci vystřídali. Po 1,5 hodině došel průvod zpět do kostela a slavnost Božího Těla skončila. Skočili bychom asi všichni hned do vody, jak nás k tomu vyzývá naše pořekadlo, ale nebyla v dosahu. Po božihodovém obědě konečně siesta. Na 17. hodinu bylo připraveno farní setkání ve velké zahradě za kostelem. Jsou tam kryté prostory pro posezení, podium pro účinkující, k dispozici byla i nafouklá „dovádědla“ pro děti. Lidé stále přicházeli, přinášeli krabice plné báječných koláčů a buchet, byly zapáleny ohně pod 3 cihlovými grily a na ně položeny rošty se špekáčky a prejtem v alobalu. Slavnost uvedl místní pan farář, který připomněl, že před 20 lety se zrodila myšlenka vybudovat zde nový kostel a již po dalších 10 letech ho světili. Pak se na podiu vystřídal mládežnický dechový orchestr od kostela sv Floriána, pěvecká skupina 7 mladistvě vyhlížejících žen uvedených jako „babky“ a místní harmonikář. Celý večer byl moderován jednou vitální paní učitelkou. S dechovým orchestrem si zazpíval „Škoda lásky“ i náš narychlo vytvořený pěvecký sbor. Při takovýchto oslavách u nás teče pivo proudem, zde ale bylo k dispozici pouze 5 soudků Pilsner Urquell, které jsme přivezli jako dar. Zní to neuvě-

řitelně, ale vypily se pouze tři. Večer byl zakončen ve 21 hodin společnou modlitbou.

V pátek 1. 6. 2018 jsme se po snídani sešli všichni poutníci i hostitelé u kostela, následovalo rozloučení a za stálého mávání jsme odjeli směr Čenstochová. Dálnice mají v Polsku mnohem lepší jak u nás, na žádný tankodrom jsme nenarazili. Kostel a klášter na Jasné Gore s ikonou Panny Marie Čenstochovské je nejvýznamnější mariánské poutní místo Polska a jedna z nejznámějších mariánských svatyní Evropy. Klášter v roce 1655 odolal švédské přesile a Poláci považují Černou Madonu za svou ochránkyni. Již v dopoledních hodinách se rychle plnila parkoviště osobními vozy a autobusy. Mezi návštěvníky prosvítaly bělavé oblečky dětí, které oblečené jak k 1. sv. přijímání jezdí týden po poutních místech Polska. Poobědvali jsme v poutnické restauraci (menší gastronomický šok po zážitcích z Vladislavy) a od 15. hodiny následovala prohlídka areálu s průvodkyní a překladem otce Jaroslawa. Nakonec mše svatá v češtině v Růžencové kapli. Ubytovaní ve dvojlůžkových pokojích se vším komfortem. Večerní procházka směřovala k pramenu vody u kostela sv. Barbory v podjasnogorské čtvrti. Ulice k němu je lemovaná prodejními dřevěnými stánky stejného vzhledu i stejného sertimentu. Prostory mimo klášter byly již celkem prázdné, ale to jen proto, že všichni poutníci se shromáždili k večerní adoraci před obrazem Panny Marie. Ta bývá ve 21 hodin a tou dobou by jablko v neprostopném davu stovek možná tisíců poutníku na zem nepropadlo. Tak to bývá každý den. Při této

příležitosti se zpívají vybrané písně, dobře známé všem Polákům, takže v kostele to jen hřmělo. Zazněl i svatovojtěšský chorál „Bogurodzica“, který zpívala 15. 7. 1410 polská vojska před bitvou s řádem německých rytířů u Grünwaldu. Ikona Panny Marie se každý večer, někdy až pozdě v noci, uzavírá bezpečnostní roletou. Podobná slavnost probíhá i při odhalování obrazu ráno v 6 hodin. Někteří z našich pouníků stihli prožít oba tyto okamžiky.

Po snídani 2.6.2018 nás autobus dovezl do Brzeziny Slaskie, bývalého hornického města, kde otec Jaroslaw zahájil své kněžské působení. Po mši svaté v překrásném kostele Nejsvětějšího Srdce Pána Ježíše jsme byli pozváni do restaurace na oběd. Podávána byla typická slezská jídla – výborná nudlová polévka, masová roláda s třaslavými bramborovými knedlíky (dává se do nich určité množství solamylu) a zelí obou barev, přičemž v tom bílém byly houby a trochu kopru. Vše se zapíjelo ovocnou šťávou. Následky to nemělo kupodivu žádné. Zákusek a káva se servírovaly na farní zahradě, kam nás pozval místní pan farář se skupinou farníků. Poseděli jsme asi hodinku, popovídali si a pochutnávali na skvělých buchtách s mákem a tvarohem. Následně již bezproblémová cesta domů a setkání s vyprahlou Třeští.

Byly to hezké dny, program po kulturní i duchovní stránce bezvadný, podařilo se navázat nová přátelství a tak se již nyní těšíme na polské přátele, kteří koncem srpna přijedou do Horní Cerekve.

Jarmila a Tomáš Snížkovi

OLYMPIJSKÉ HRY OČIMA OLYMPIJSKÉHO KAPLANA

Přednáška, již jsme měli možnost vyslechnout v rámci setkání redaktorů farních časopisů (5. 5. 2018 v Brně), nesla stejný název jako titulěk tohoto článku. Hostem byl P. Oldřich Chocholáč (narozen 1975), rodák ze Slavkova u Brna,

dnes farář v Mikulově, který byl v roce 2015 jmenován kaplanem olympijského týmu.

Velmi veselý a usměvavý kněz začal své vyprávění vtipnou glosou, že si klade otázku, k čemu nám to jeho vyprávění bude??? ☺ Poté se

už zcela vážně zabýval objasněním toho, kdo je vlastně kaplan: Je mu svěřena pastorační péče o některé společenství nebo zvláštní skupinu křesťanů. Uvedl příklady kaplanů: studentský, sportovní, univerzitní, vojenský, vězeňský, nemocniční, dokonce i letištní. Kdy se poprvé objevil kaplan v olympijském týmu? Bylo to v roce 1988, kdy olympijský výbor Itálie poprvé přibral ke své výpravě kaplana.

Svá slova P. Chocholáč opřel o slova papeže Františka z 19. 12. 2014: „*Jde o přátelskou přítomnost, která chce ukázat blízkost církve.*“ Není třeba začínat veškeré hovory dotazy na téma víra, je třeba respektovat svobodu každého jednotlivce, jak zdůraznil P. Oldřich.

A protože byla řeč o sportu, došlo i na vztah církev a sport. Zmíněn byl dominikán Henri Didon (1840 – 1900), který po anglickém vzoru zavedl do francouzského církevního školství

sport. Opřel se o heslo *Citius, Altius, Fortius = Rychleji, výše, silněji!*

Když člověk po něčem touží, může se mu stát, že jeho touha se naplní. P. Chocholáč mluvil o své touze zažít olympijské hry ne u televize, ale jako přímý účastník. V roce 2014 se rozhodl konat a za ušetřené peníze, které byly určeny na auto ☺, odjel na týden do Soči, kde se otevřela možnost být olympijským kaplanem. Po nabídce, kterou přijal, vyrazil poprvé jako oficiální kaplan v roce 2016 do Ria de Janeiro. Vyprávěl nám o spoustě až šokujících zážitků, o společnosti, jež je determinována chudinskými čtvrtěmi, kriminalitou, což si uvědomil například poté, co zažil střelbu v prostředku hromadné dopravy.

Letos v Koreji byla situace jiná. Křesťanství je zde druhým nejrozšířenějším náboženstvím (po buddhismu). Křesťané byli vidět, a to doslova, nosili na ulicích hesla propagující Krista,

bylo možné vidět neónové nápisy s křesťanskými texty. Křesťané se zde, na rozdíl od nás, nebojí.

Olympijské vesnice byly v Koreji dvě (pro sporty v horách a sporty na ledě). Jak si takovou vesnici představit? Jako velké sídliště. Nově postavené byty, které jsou vlastně už prodány, majitelům se ale dostanou k užívání až po skončení olympiády. S úsměvem P. Chocholáč konstatoval, že byly například zalepené kuchyňské linky, aby nebyly novým majitelům zničeny.

Jako zvláštní a jedinečný fenomén působí na olympiádě mezináboženské centrum, kde se setkávají všechna světová náboženství a je to vlastně velká ekumena. Všichni se domluví a jde to, jak konstatoval P. Oldřich. Když slouží katolíci mši, přinese se k oltáři Panna Maria, když přijdou protestanti, soška se odnese. S úsměvem P. Chocholáč konstatoval, že po týdnu už není Panna Maria překážkou a stabilně zůstává přítomna☺.

Host setkání nás upozornil i na fakt, že média neukazují místa ke ztišení, která na olym-

piádě vždy jsou. Neukazují se ani místa, která jsou tvořena tzv. s rozumem, což jsou např. konstrukce z trubek na exponovaných místech, kde není třeba mít po OH stadion.

Co však neušlo pozornosti P. Chocholáče, byla situace mezi Severní a Jižní Koreou. Popisoval nám chvíli, kdy se severokorejské roz-tleskávačky seřadily do dvojstupu a za přítomnosti ochranky, která dohlížela na to, aby je nikdo nefotil, odešly disciplinovaně na toaletu. Tehdy si uvědomil cenu svobody ...

Poutavé vyprávění bylo ukončeno citací slov apoštola Pavla z prvního listu Korintanům: *Nevíte snad, že ti, kteří běží na závodní dráze, běží sice všichni, ale jen jeden dostane cenu? Běžte tak, abyste ji získali! Každý závodník se podrobuje všestranné kázni. Oni to podstupují pro pomíjitelný věnec, my však pro věnec nepomíjitelný. (1 Kor 9, 22-24)*

- KZ -

JÁ TO DOUFEJME ŇÁK ZMÁKNU

60 slohových prací desetiletých neapolských dětí vybral a připravil k vydání Marcello D'Orta za svého desetiletého učitelování na prvním stupni základní školy.

Půvabné a překvapivé slohové práce plné barev a života, podivuhodných gramatických prohrěšků a nechtěného humoru vypadají jako neuvěřitelná sbírka „perliček“.

Kdo se však umí dobře dívat, ten v nich najde něco navíc – hloubku poselství, které nám předávají ty neobyčejné dětské dušičky.

Dvě slohové práce zde k nahlédnutí:

Které z četných podobností o Ježíšovi vás nejvíce zaujalo?

Mně nejvíc zaujal konec světa, protože se nebojím, jelikož a protože budu už aspoň sto let mrtvý.

Pánbů oddělí kozy od pastevců, jedny půjdou do prava, druhý do leva, doprostřed půjdou ty, který půjdou do Očistce.

Bude jich víc než dvě miliardy, víc než číňanů, těch koz, pastevců a krav. Ale Pánbů bude mít troje dvěře. Jedny velikánský (to bude Peklo), jedny prostřední (to bude Očistec) a jedny uzoulinký (to bude Ráj). Potom Pánbů praví: „Ticho tady bude!“ a pak je rozdělí. Jednoho sem, druhého tam. Někdo bude vyčuranej a postaví se sem, ale Pánbů ho uvidí. Kozy budou říkat, že nikomu nic zlého neudělaly, ale není to pravda. Svět vybuchne, hvězdy vybuchnou, nebe vybuchne, Arzano se rozletí na tisíc kousků. Arzanský starosta a ostatní radní

půjdou ke kozám. Bude strašlivý zmatek, Mars vybuchne, duše budou poletovat sem a tam nad zemí, aby si našly tělo, Arzanský starosta a ostatní radní půjdou ke kozám. Hodný se budou smát a zlý budou plakat, ty co budou v očistci se budou trochu smát a trochu plakat. Z dětí v Předpekli budou motýlové.

Já to doufejme ňák zmáknou.

Voda je drahocenný dar od Boha. Pohovořte o ní...

Čerstvá voda.

Voda je dar od Boha. Já to vím, protože čerstvá je, když prší, když vyteče z potoka nebo z pramínku a když je z ní voda. Moře, řeky, různé moře, jezera, vodopády, Pád, to všechno je pořád voda!

Z vody se získává proud. Vodní průmysl ho vyžene zevnitř z vody a je z toho světlo, topení, zástrčka, televize, lampička. Ale je to pořád voda.

Kdyby Kristus pán neseslal vodu, je to zlé. Rostliny by zvadly, stromy by uschly, země má žízeň, zvířata by pošly, já bych pošel.

Ale voda neslouží jen k tomu, aby se pila voda, slouží také k tomu, aby se s ní mylo:

- 1) obličej
- 2) špinavé nohy
- 3) vlasi
- 4) celé tělo

a taky aby se mylo auto, aby se vařily špagety, aby se holilo, aby se v ní rozpouštěl šumák.

Voda je dar od Boha, ale v Kalábrii vodu nemaj, mislim vlětě.

Preji pěkné prázdniny a vyprošujme si ten vzácny dar – vodu.

M. Angelisová

PULS

Posláním fondu je shromažďovat prostředky na zajištění a rozvoj života brněnské diecéze. Ten se uskutečňuje v 450 farnostech a je určován vizí církve, která Posvěcuje, Učí a SLoouží. Zásadní podíl na uskutečňování této vize mají kněží, proto je jejich zajištění prioritním úkolem fondu.

Cílem všech činností fondu je vytvořit velkou rodinu malých dárců, kterým záleží na

životě diecéze a chtějí ji podporovat. Tato rodina dárců ochotných podporovat život církve má pro její život větší hodnotu než dary samotné.

Výroční zpráva bude zveřejněna na stránkách fondu po ukončení účetní uzávěrky Biskupství brněnského, jehož je fond organizační složkou. Datum účetní uzávěrky je stanoveno na 30.6.2018.

<https://fond.biskupstvi.cz>

ZE ŽIVOTA FARNOSTÍ

Křty:

Třešť: David Vojtěch Morava
Ondřej Karel Bambula
Elen Maria Oubrechtová
Matouš Josef Novotný
Kateřina Podhorská
Ondřej Jiří Pešta

Růžená: Anna Marie Raymondová
Zuzana Františka Raymondová
Ondřej Josef Mezera
Adéla Marie Kružiková

Pohřby:

Třešť: Františka Doležalová
Vladimír Forst
Růžena Forstová
Vlastimila Urbanová
Helena Pöndlová
Ludmila Roháčková
Marie Jakubcová
Marie Knížová
Marie Roháčková

Kostelec: Anděla Suchá

1. sv.přijímání:

Třešť: Amálie Straková
Jolana Neumanová
Kateřina Nováková
Klára Nováková
Matěj Bojčuk
Jan Brychta
Kryštof Zažímal
Matouš Trojan
Vítek Duchan
Adam Josef Gregor

Kostelec: Vojtěch Kříž
Karolína Bastlová

Růžená: Anna Raymondová
Zuzana Raymondová
Tomáš Halík
Jan Halík
Veronika Nováčková

Svatba:

Růžená: Lucie Šeniglová
a Ondřej Košťál

DIECÉZNÍ VÝLET S MINISTRANTY

Diecézní výlet s ministranty se konal 5. 5. 2018 ve Vranově u Brna. Tématem byl svatý Václav. Přijeli jsme do obce Šebrov – Kateřina a šli jsme do kostela sv. Kateřiny. Od kostela jsme putovali do Vranova u Brna, kde byl připravený program. Po cestě jsme plnili mnoho úkolů a hráli hry. Když jsme do Vranova přišli, tak jsme plnili kvíz o sv. Václavovi. Potom jsme si dali oběd a šli jsme hrát přehazovanou, a pak bylo vyhlašování výsledků. Naše děkanství se umístilo na **1. místě**. Pak byla mše, kterou vedl pan biskup Vojtěch Církle. A potom se jelo domů.

A víte, co bylo nejlepší na tomto výletě? Zmrzlina v Třešti☺!

Vojtěch Hynk

Zveme všechny dívky od 1. do 9. třídy ZŠ na již

3. DÍVČÍ VÍKEND

Zahrajeme si spoustu zajímavých her, vyrobíme si něco pěkného a zažijeme spolu i mnoho dalších pěkných chvil a dobrodružství.

5. až 7. října 2018

se na setkání **V Nové Říši** těší Veronika
Fridrichovská spolu s Johanou Zachovou a dalšími.

(Přihlášky budou k dispozici nejpozději od 2. září 2018 na stránkách třeštské farnosti a v kostele.)